

STRIDS ROPET

William Booth
general

Thomas Mackie
kommendör

Officiellt organ för Frälsningsarmén i Sverige

TJUGUNIONDE ÅRGÅNGEN

STOCKHOLM, STRIDSRÖPET'S TRYCKERI, 1911.

Nr 30

Prenumerationspris:
Helt år 4:45 | Halft år 2:55
Tre fjärdedels år . . . 3:60 | Ett fjärdedels år . . . 1:35
Lösnummer 10 öra.

Lördagen den 29 Juli

Frälsningsarméns Intern. Högkvarter:
101 Queens Victoria Street, London, E. C.
Svenska Högkvarteret:
Ostermalmsgatan 24 & 26, Stockholm 5.
Telegrafadr.: Frälsnings. Allm. tel. 40 19. Rikstid. 4 19.

1911

== REDO TILL STRID. ==

"En kandidat, som lämnar hemmet för att gå till krigsskolan." (Se sid. 21)

Kommandör Sowton och överstelöjtnant Wiberg jämte de avresande missionärerna. Från vänster, övre raden: kapt. Ida Engström, löjtn. Thure Janson, löjtn. Ivar Palmér, kapt. Ivar Dimberg, kapt. Carl Person; nedre raden: löjtn. Gunhild Anderson, kapt. Lilly Johanson, löjtn. Klara Slätt.

Min barndomstid den var så ljus,
långt borta ifrån syndens brus.

Jag föddes i Gävle den 16 mars 1899. Mina barnaår, en härlig tid, förflöto lugnt och stilla. Tidigt knäpptes mina händer, och mina barnaläppar framstammade: »Gud, som haver barnen kär» o. s. v. Mina gudfruktiga föräldrar gävo mig en sant kristlig uppfostran, och vad jag i barnaåren fick lära, blev en ledstjärna för mig. Jag minnes med glädje de stunder jag tillsammans med mina syskon fick sitta ned vid mors knä och lyssna, då hon läste ur Bibeln för oss. Med förkärlek lyssnade jag då till berättelsen om Job. Aldrig glömmar jag heller de varma böner hon bad för våra barnasjälur och vår frälsning.

Vid fjorton års ålder blev det för mig en verklig övergång till livet i Gud. Då lärde jag mig vikten av att vara helt överlämnad åt Herren. Ja, icke bara vikten utan även förmånen. Annandag påsk året därpå invigdes jag till soldat och under pingsten till kårkadett. Härliga, ljusa minnen har jag från den tiden. Rika välsignelser fick jag dela tillsammans med mina unga kårkadettkamrater, välsignelser, som aldrig skola utplånas.

Redan från första stunden av min omvändelse kände jag Guds kallelse att gå ut som hans vittne. Jag kände även en längtan efter att få bära budskapet till hedningarna. Dock, någon tydlig kallelse för detta stora uppdrag hade jag då ännu ej fått. Men trettondagen 1915 kom

Herrens kallelse. Det var på min hemkär. Dåvarande brigadör Christo Charan ledde helgelsemötet. Något om Indien sade han ej i det mötet. Men i eftermötet kände jag Andens maning att gå till botbänken. En röst som en människas, men dock Guds, sade: »Du skall gå till Indien!» En helig bävan genomför min unga själ. Nej, jag skulle ej kunna gå. Jag gick ifrån detta möte utan att ha givit Gud vad han begärde. Hela dagen kämpade jag en hård kamp med mig själv. Men, ära vare Gud, innan jag gick till vila den natten, hade hans kraft kommit mig till del, jag hade fått nåd att bringa offret.

År 1917 reste jag till krigsskolan. Djävulen sade: »Det är ingen som vet av din missionärskallelse, du kan taga ditt offer tillbaka. Det är nog att du kämpar här i Sverige.» Men jag bad: »Herre, hjälp mig att riva alla broar bakom mig, så att ingen återgång finnes, utan att jag måste framåt.» Ett medel att riva broarna var att jag anmälde mig för missionsfältet. Nu var det svårare att taga offret tillbaka, om jag skulle frestas därtill. Under de år jag kämpat på en hel del platser i mitt kära fosterland, har Gud verkligen välsignat mig. Till de kamrater, som jag mött på min färd, ville jag säga ett innerligt tack. Tack, för edra varma förböner i gången tid och i dessa dagar! Fortsätt att bedja för mig! Och ni, som ännu gå egna vägar, lämna er i Guds hand! Ty blott på lydnadens väg har du solskens i din själ.

På Guds kallelse går jag nu åstad, trygg i förtröstan på honom, som bevarar främlingen. Skulle jag för resten

kunna tvivla på Honom, som så underbart härligt hjälpt i gången tid! Nej, aldrig. Min älskade far, mor, bror och systrar: Trösta på Herren, om än er natt synes lång. Om vi ej mer mötas här, må vi se varandra frälsta och lyckliga i himmelen en gång! Låt oss komma ihåg sångarens ord: »Jag är främling, jag är en pilgrim, blott en afton bor jag här», och därför inrätta våra liv så, att vi när som helst äro redo för uppbrott.

När man i Sveriges bygder firade minnet av Frälsarens himmelsfärd, då begynte jag min resa mot det land och till det folk, som Gud kallat mig till. Gud följ oss alla, tills vi möts igen!

För Indiens folk utgivna:

Gunhild Andersson, löjtnant.